

De røde Sko.

Der var en lille Pige, saa fin og saa nydelig, men om Sommeren maatte hun altid gaa med bare Fødder, for hun var fattig, og om Vinteren med store Træsko, saa at den lille Vrist blev ganske rød, og det saa grueligt.

Midt i Bondebyen boede den gamle Mor Skomagers; hun sad og syede, saa godt hun kunde det, af røde, gamle Klædesstrimler et Par smaa Sko, ganske kluntede, men godt mente vare de, og dem skulde den lille Pige have. Den lille Pige hed Karen.

Just den Dag hendes Moder blev begravet, fik hun de røde Sko og havde dem første Gang paa; det var jo rigtignok ikke noget at sørge med, men hun havde nu ingen andre, og saa gik hun med bare Ben i dem bag efter den fattige Straakiste.

Da kom der i det samme en stor, gammel Vogn, og i den sad der en stor, gammel Frue; hun saa paa den lille Pige og havde ondt af hende, og saa sagde hun til Præsten: »Hør, giv mig den lille Pige, saa skal jeg være god imod hende!«

Og Karen troede, det var alt sammen for de røde Sko, men den gamle Frue sagde, at de vare gruelige, og de bleve

brændte, men Karen selv blev klædt paa rent og net; hun maatte lære at læse og sy, og Folk sagde, at hun var nydelig, men Spejlet sagde: »Du er meget mere end nydelig, du er dejlig!«

Da rejste Dronningen engang gennem Landet, og hun havde med sig sin lille Datter, der var en Prinsesse, og Folk strømmede til uden for Slottet, og der var da Karen ogsaa, og den lille Prinsesse stod i sine hvide Klæder i et Vindue og lod sig se paa; hun havde hverken Slæb eller Guldkrone, men dejlige røde Saffians Sko; de vare rigtignok anderledes nette, end de Mor Skomagers havde syet til lille Karen. Intet i Verden kunde dog lignes ved røde Sko!

Nu var Karen saa gammel, at hun skulde konfirmeres; ny Klæder fik hun, og ny Sko skulde hun ogsaa have. Den rige Skomager inde i Byen tog Maal af hendes lille Fod; det var hjemme i hans egen Stue, og der stod store Glasskabe med yndige Sko og blanke Støvler. Det saa nydeligt ud; men den gamle Frue saa ikke godt, og saa havde hun ingen Fornøjelse deraf; midt imellem Skoene stod et Par røde, ganske som de Prinsessen havde baaret; hvor de vare smukke! Skomageren sagde ogsaa, at de vare syede til et Grevebarn, men de havde ikke passet.

»Det er nok Blanklæder!« sagde den gamle Frue, »de skinne!«

»Ja, de skinne!« sagde Karen; og de passede, og de bleve købte; men den gamle Frue vidste ikke af, at de vare røde, thi hun havde aldrig tilladt Karen at gaa til Konfirmation med røde Sko, men det gjorde hun nu.

Alle Mennesker saa paa hendes Fødder, og da hun gik op ad Kirkegulvet til Kordøren, syntes hun, at selv de gamle Billeder paa Begravelserne, disse Portrætter af Præster og Præstekoner, med stive Kraver og lange, sorte Klæder, hæftede Øjnene paa hendes røde Sko, og kun paa disse tænkte hun, da Præsten lagde sin Haand paa hendes Hoved og talte om den hellige Daab, om Pagten med Gud, og at hun nu skulde være et stort, kristent Menneske; og Orgelet spillede saa høj-

tideligt, de smukke Børnestemmer sang, og den gamle Kantor sang, men Karen tænkte kun paa de røde Sko.

Om Eftermiddagen vidste da den gamle Frue af alle Mennesker, at Skoene havde været røde, og hun sagde, at det var stygt, at det passede sig ikke, og at Karen herefter, naar hun gik i Kirke, skulde altid gaa med sorte Sko, selv om de vare gamle.

Næste Søndag var der Altergang, og Karen saa paa de sorte Sko, hun saa paa de røde — og saa saa hun paa de røde igen og tog de røde paa.

Det var dejligt Solskinsvejr; Karen og den gamle Frue gik ad Stien gennem Kornet; der støvede det lidt.

Ved Kirkedøren stod en gammel Soldat med en Krykkestok og med et underligt langt Skæg, det var mere rødt end hvidt, for det var rødt; og han bøjede sig lige ned til Jorden og spurgte den gamle Frue, om han maatte tørre hendes Sko af. Og Karen strakte ogsaa sin lille Fod ud. »Se hvilke dejlige Dansesko!« sagde Soldaten, »sid fast, naar I danse!« og saa slog han med Haanden paa Saalerne.

Og den gamle Frue gav Soldaten en lille Skilling, og saa gik hun med Karen ind i Kirken.

Og alle Mennesker derinde saa paa Karens røde Sko, og alle Billederne saa paa dem, og da Karen knælede for Alteret og satte Guldkalken for sin Mund, tænkte hun kun paa de røde Sko, og det var, som de svømmede om i Kalken for hende; og hun glemte at synge sin Psalme, hun glemte at læse sit »Fadervor«.

Nu gik alle Folk fra Kirke, og den gamle Frue steg ind i sin Vogn. Karen løftede Foden for at stige bag efter, da sagde den gamle Soldat, som stod tæt ved: »Se hvilke dejlige Dansesko!« og Karen kunde ikke lade være, hun maatte gøre nogle Dansetrin, og da hun begyndte, bleve Benene ved at danse, det var, ligesom Skoene havde faaet Magt over dem; hun dansede omkring Kirkehjørnet, hun kunde ikke lade være, Kusken maatte løbe bag efter og tage fat paa hende, og han løftede hende ind i Vognen, men Fødderne bleve ved at danse, saa hun sparkede saa grueligt den gode,

gamle Frue. Endelig fik de Skoene af, og Benene kom i Ro.

Hjemme bleve Skoene satte op i et Skab, men Karen kunde ikke lade være at se paa dem.

Nu laa den gamle Frue syg, de sagde, at hun kunde ikke leve; plejes og passes skulde hun, og ingen var nærmere til det end Karen; men henne i Byen var der et stort Bal, Karen var inviteret; — hun saa paa den gamle Frue, der jo dog ikke kunde leve, hun saa paa de røde Sko, og det syntes hun, der ingen Synd var i; — hun tog de røde Sko paa, det kunde hun jo ogsaa nok; — men saa gik hun paa Bal, og saa begyndte hun at danse.

Men da hun vilde til højre, saa dansede Skoene til venstre, og da hun vilde op ad Gulvet, saa dansede Skoene ned ad Gulvet, ned ad Trappen, gennem Gaden og ud af Byens Port. Danse gjorde hun, og danse maatte hun, lige ud i den mørke Skov.

Da skinnede det oppe mellem Træerne, og hun troede, at det var Maanen, for det var et Ansigt, men det var den gamle Soldat med det røde Skæg; han sad og nikkede og sagde: »Se hvilke dejlige Dansesko!«

Da blev hun forfærdet og vilde kaste de røde Sko, men de hang fast, og hun flængede sine Strømper af, men Skoene vare voksede fast til hendes Fødder, og danse gjorde hun, og danse maatte hun, over Mark og Eng, i Regn og Solskin, ved Nat og ved Dag, men om Natten var det grueligst.

Hun dansede ind paa den aabne Kirkegaard, men de døde der dansede ikke, de havde noget meget bedre at bestille end at danse; hun vilde sætte sig paa den fattiges Grav, hvor den bitre Regnfang groede, men for hende var ikke Ro eller Hvile, og da hun dansede hen imod den aabne Kirkedør, saa hun der en Engel i lange, hvide Klæder, med Vinger, som naaede ham fra Skuldrene ned til Jorden, hans Ansigt var strengt og alvorligt, og i Haanden holdt han et Sværd, saa bredt og skinnende.

»Danse skal du!« sagde han, »danse paa dine røde Sko, til du bliver bleg og kold, til din Hud skrumper sammen

som en Benrad! danse skal du fra Dør til Dør, og hvor der bo stolte, forfængelige Børn, skal du banke paa, saa at de høre dig og frygte dig! Danse skal du, danse — —«

»Naade!« raabte Karen. Men hun hørte ikke, hvad Engelen svarede, thi Skoene bar hende gennem Laagen, ud paa Marken, over Vej og over Sti, og altid maatte hun danse.

En Morgenstund dansede hun forbi en Dør, hun kendte godt; indenfor lød Psalmesang, de bar en Kiste ud, som var pyntet med Blomster; da vidste hun, at den gamle Frue var død, og hun syntes, at nu var hun forladt af alle og forbandet af Guds Engel.

Danse gjorde hun, og danse maatte hun, danse i den mørke Nat. Skoene bar hende af Sted over Tjørne og Stubbe, og hun rev sig til Blods, og hun dansede hen over Heden til et lille, ensomt Hus. Her vidste hun, at Skarpretteren boede, og hun bankede med Fingeren paa Ruden og sagde:

»Kom ud! — kom ud! — Jeg kan ikke komme ind, for jeg danser!«

Og Skarpretteren sagde: »Du veed nok ikke, hvem jeg er? Jeg hugger Hovedet af de onde Mennesker, og jeg kan mærke, at min Økse dirrer!«

»Hug ikke Hovedet af mig!« sagde Karen, »for saa kan jeg ikke angre min Synd! men hug mine Fødder af med de røde Sko.«

Og saa skriftede hun hele sin Synd, og Skarpretteren huggede Fødderne med de røde Sko af hende; men Skoene dansede med de smaa Fødder hen over Marken ind i den dybe Skov.

Og han snittede hende Træben og Krykker, lærte hende en Psalme, den Synderne altid synge, og hun kyssede den Haand, som havde ført Øksen, og gik hen over Heden.

»Nu har jeg lidt nok for de røde Sko!« sagde hun, »nu vil jeg gaa i Kirke, at de kunne se mig!« og hun gik nok saa rask mod Kirkedøren, men da hun kom der, dansede de røde Sko foran hende, og hun blev forfærdet og vendte om.

Hele Ugen igennem var hun bedrøvet og græd mange, tunge Taarer, men da det blev Søndag, sagde hun: »Se saa!

nu har jeg lidt og stridt nok! jeg skulde tro, at jeg er lige saa god som mange af dem, der sidde og knejse derinde i Kirken!« og saa gik hun nok saa modig; men hun kom ikke længer end til Laagen, da saa hun de røde Sko danse foran sig, og hun forfærdedes og vendte om og angrede ret i Hjertet sin Synd.

Og hun gik hen til Præstegaarden og bad, om hun maatte komme i Tjeneste der, flittig vilde hun være og gøre alt hvad hun kunde, paa Lønnen saa hun ikke, kun at hun maatte faa Tag over Hovedet og være hos gode Mennesker. Og Præstekonen havde ondt af hende og gav hende Tjeneste. Og hun var flittig og tankefuld. Stille sad hun og hørte til, naar om Aftenen Præsten læste højt af Bibelen. Alle de smaa holdt meget af hende, men naar de talte om Pynt og Stads og at være dejlig som en Dronning, rystede hun med Hovedet.

Næste Søndag gik de alle til Kirke, og de spurgte hende, om hun vilde med, men hun saa bedrøvet, med Taarer i Øjnene, paa sine Krykker, og saa gik de andre hen at høre Guds Ord, men hun gik alene ind i sit lille Kammer; det var ikke større, end at der kunde staa en Seng og en Stol, og her satte hun sig med sin Psalmebog; og alt som hun med fromt Sind læste i den, bar Vinden Orgeltonerne fra Kirken over til hende, og hun løftede med Taarer sit Ansigt og sagde: »Oh, Gud hjælpe mig!«

Da skinnede Solen saa klart, og lige foran hende stod den Guds Engel i de hvide Klæder, ham, hun hin Nat havde set i Kirkedøren, men han holdt ikke længer det skarpe Sværd, men en dejlig grøn Gren, der var fuld af Roser, og han rørte med den ved Loftet, og det hævede sig saa højt, og hvor han havde rørt, skinnede der en Guldstjerne, og han rørte ved Væggene, og de udvidede sig, og hun saa Orgelet, som spillede, hun saa de gamle Billeder med Præster og Præstekoner; Menigheden sad i de pyntede Stole og sang af Psalmebogen, for Kirken var selv kommen hjem til den stakkels Pige i det lille, snævre Kammer, eller ogsaa var hun kommen der hen; hun sad i Stolen hos de andre Præstens Folk,

og da de havde endt Psalmen og saa op, nikkede de og sagde: »Det var ret, du kom, Karen!«

»Det var Naade!« sagde hun.

Og Orgelet klang, og Børnestemmerne i Koret lød saa blødt og dejligt. Det klare Solskin strømmede saa varmt gennem Vinduet ind i Kirkestolen, hvor Karen sad; hendes Hjerte blev saa fuldt af Solskin, af Fred og Glæde, at det brast; hendes Sjæl fløj paa Solskin til Gud, og der var der ingen, som spurgte om de røde Sko.

